Publicatieblad
van de Europese Unie

NL
L-serie

2025/2404

28.11.2025

BESLUIT (EU) 2025/2404 VAN DE COMMISSIE

van 28 november 2024

betreffende fiscale ruling SA.38375 (2014/C) (ex 2014/NN) — Luxemburg, vermeende steun aan FFT

(Kennisgeving geschied onder nummer C(2024) 8564)

(Slechts de tekst in de Engelse taal is authentiek)

(Voor de EER relevante tekst)

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 108, lid 2, eerste alinea,

Gezien de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, en met name artikel 62, lid 1, punt a),

Na de belanghebbenden overeenkomstig de genoemde artikelen te hebben aangemaand hun opmerkingen te maken ([1]), en gezien deze opmerkingen,

Overwegende hetgeen volgt:

1. PROCEDURE

(1) Bij brief van 19 juni 2013 heeft de Commissie het Groothertogdom Luxemburg (hierna "Luxemburg" genoemd) verzocht gedetailleerde inlichtingen te verstrekken over zijn praktijk inzake fiscale rulings ([2]).

(2) Bij brief van 17 juli 2013 heeft Luxemburg een algemeen antwoord gestuurd en een deel van de gevraagde inlichtingen verstrekt. Luxemburg heeft geen gehoor gegeven aan het verzoek van de Commissie om haar een lijst te verstrekken van fiscale rulings die in 2010, 2011 en 2012 door zijn belastingdienst zijn afgegeven en heeft evenmin bepaalde andere gevraagde inlichtingen verstrekt.

(3) Op 11 oktober 2013 vond een ontmoeting plaats tussen Luxemburg en de Commissie. Bij schrijven van 14 oktober 2013 heeft Luxemburg aangegeven te betwijfelen of de door de Commissie aangevoerde rechtsgrondslag kon rechtvaardigen wat het als een uitgebreid, algemeen verzoek om inlichtingen beschouwde. Bij brief van 15 oktober 2013 heeft de Commissie op dit schrijven geantwoord.

(4) In het kader van nieuwe briefwisseling tussen Luxemburg (brieven van 11 november en 2 december 2013) en de Commissie (brieven van 14 november en 12 december 2013) heeft Luxemburg uitgelegd dat het vanwege de vorming van een nieuwe regering niet mogelijk was aan het verzoek om inlichtingen gehoor te geven. Derhalve heeft de Commissie de antwoordtermijn verlengd tot 15 januari 2014.

(5) Bij brief van 15 januari 2014 heeft Luxemburg documentatie over 22 fiscale rulings uit de periode 2010-2013 overgelegd, waarin de namen van de belastingplichtigen onleesbaar waren gemaakt. Volgens Luxemburg waren deze rulings representatief voor de Luxemburgse praktijk inzake fiscale rulings.

([1]) PB C 369 van 17.10.2014, blz. 37.
([2]) Brief verzonden onder referentie HT.4020 — Praktijk inzake fiscale rulings.

(6) Een van deze rulings had betrekking op een voorafgaande prijsafspraak (advance pricing agreement; hierna "APA" genoemd) met een onderneming met de naam "FFT". Bij brief van 3 september 2012 stemde de Luxemburgse belastingdienst in met de door de belastingadviseur voorgestelde APA (hierna "de betwiste fiscale ruling" of "de APA van FFT ([3])" genoemd). De APA van FFT had betrekking op de volgende documenten ([4]):

a) een brief van KPMG (hierna "de belastingadviseur" genoemd) namens zijn cliënt FFT van 14 maart 2012, waarin de Luxemburgse belastingdienst om toestemming voor een voorafgaande prijsafspraak werd verzocht;

b) een verrekenprijzenrapport (met een verrekenprijsanalyse) dat door de belastingadviseur ter onderbouwing van dat verzoek was opgesteld.

(7) Bij brief van 7 maart 2014 heeft de Commissie Luxemburg verzocht te bevestigen dat Fiat Finance and Trade Ltd de belastingplichtige was die in de APA van FFT met "FFT" werd aangeduid. Tevens heeft de Commissie aangegeven dat zij gelet op de verstrekte informatie niet kon uitsluiten dat de APA van FFT met de interne markt onverenigbare staatssteun ten gunste van FFT vormde. De Commissie heeft Luxemburg verzocht haar nadere informatie te verstrekken die relevant was om de APA van FFT te beoordelen.

(8) Op 24 maart 2014 heeft de Commissie een bevel tot het verstrekken van informatie gegeven op grond van artikel 10 van Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad ([5]), waarin Luxemburg werd gelast de in overweging 2 bedoelde lijst van rulings te verstrekken.

(9) Op 24 april 2014 heeft Luxemburg antwoord gegeven op de brief van 7 maart 2014 en bevestigd dat het niet beschikte over nadere informatie die nuttig en nodig zou kunnen zijn voor het beoordelen van de APA van FFT. Wat de vraag betreft of "FFT" stond voor "Fiat Finance and Trade Ltd", heeft Luxemburg aangegeven dat het hem op grond van de geheimhoudingsbepalingen van de Luxemburgse wetgeving niet was toegestaan de identiteit van de betrokken belastingplichtige te bevestigen.

(10) Bij besluit van 11 juni 2014 (hierna "het inleidingsbesluit" genoemd) ([6]) heeft de Commissie de formele onderzoeksprocedure van artikel 108, lid 2, VWEU ingeleid ten aanzien van de APA van FFT. Het inleidingsbesluit ging vergezeld van een bevel tot het verstrekken van informatie waarin Luxemburg werd verzocht nadere informatie over de APA van FFT te verstrekken. Meer bepaald verzocht de Commissie Luxemburg de identiteit van de begunstigde van die steunmaatregel te bevestigen.

(11) Bij brief van 14 juli 2014 heeft Luxemburg opmerkingen over het inleidingsbesluit gemaakt. Ook voerde het land aan dat de Commissie niet had kunnen vaststellen dat er sprake was van staatssteun en dat Luxemburg bijgevolg niet hoefde te antwoorden op de vragen in het inleidingsbesluit en in het bevel tot informatieverstrekking.

(12) Bij brief van 14 augustus 2014 heeft de Commissie Luxemburg verzocht haar de in het inleidingsbesluit bedoelde en in het bevel tot informatieverstrekking gevraagde ontbrekende informatie te verstrekken. Tevens heeft zij Luxemburg om toestemming verzocht om zich voor de onbeantwoord gebleven vragen krachtens artikel 6 bis, lid 6, van Verordening (EG) nr. 659/1999 rechtstreeks tot FFT te wenden.

(13) Op 3 september 2014 heeft Luxemburg de op dat moment nog openstaande vragen gedeeltelijk beantwoord en aangegeven dat een deel van de gevraagde inlichtingen onder het bedrijfsgeheim van FFT viel en derhalve niet in zijn bezit was. Verder bevestigde Luxemburg dat FFT inderdaad de onderneming Fiat Finance and Trade Ltd was en gaf het de Commissie toestemming om haar vragen rechtstreeks tot FFT te richten.

(14) Op 17 oktober 2014 is het inleidingsbesluit bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Unie* ([7]). De Commissie nodigde belanghebbenden erin uit hun opmerkingen over het besluit kenbaar te maken. Bij brief van 30 oktober 2014 heeft zij opmerkingen van FFT ontvangen.

([3]) Voorafgaande prijsafspraak, hierna afzonderlijk "APA" genoemd.
([4]) Luxemburg had specifieke informatie onleesbaar gemaakt, in het bijzonder de namen van ondernemingen en dochterondernemingen.
([5]) Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (PB L 83 van 27.3.1999, blz. 1). Verordening (EG) nr. 659/1999 is ingetrokken en vervangen door Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB L 248 van 24.9.2015, blz. 9).
([6]) Vermeende steun aan FFT (SA.38375) [2014], PB C 369 van 17.10.2014, blz. 37.
([7]) PB C 369 van 17.10.2014, blz. 37.

(15) Op 22 december 2014 heeft Luxemburg een lijst van begunstigden van fiscale rulings verstrekt overeenkomstig het verzoek om inlichtingen van de Commissie van 19 juni 2013. Het betreft een overzicht van rulings die de Luxemburgse belastingdienst in 2010, 2011 en 2012 heeft afgegeven.

(16) Bij brief van 5 januari 2015 heeft Luxemburg gereageerd op opmerkingen van derden over het inleidingsbesluit.

(17) Op 12 februari 2015 heeft de Commissie een besluit vastgesteld waarbij Luxemburg ervan in kennis werd gesteld dat zij overeenkomstig artikel 6 bis van Verordening (EG) nr. 659/1999 had vastgesteld dat de formele onderzoeksprocedure betreffende de betwiste fiscale ruling tot dan toe ontoereikend was geweest. Op basis daarvan en gelet op de toestemming van Luxemburg ([8]) kon de Commissie haar vragen rechtstreeks tot FFT richten.

(18) Bij brieven van 20 februari 2015 heeft de Commissie een verzoek om inlichtingen toegezonden aan Luxemburg en aan FFT.

(19) Bij e-mails van 26 februari en 3 maart 2015 heeft FFT verzocht om opheldering over het verzoek om inlichtingen en om verlenging van de antwoordtermijn, die de Commissie hem bij schrijven van 5 maart 2015 heeft toegekend.

(20) Op 23 maart 2015 heeft de Commissie naar aanleiding van de op 22 december 2014 verstrekte lijst van fiscale rulings Luxemburg om nadere inlichtingen verzocht over de rulings voor 2010, 2011 en 2012 ([9]).

(21) Bij brief van 24 maart 2015 heeft Luxemburg op het verzoek om inlichtingen van de Commissie van 20 februari 2015 geantwoord ([10]).

(22) Bij brief van 31 maart 2015 heeft FFT op het verzoek om inlichtingen van de Commissie van 20 februari 2015 geantwoord.

(23) Op 23 april 2015 heeft Luxemburg nadere inlichtingen verstrekt over 1 900 van de rulings die het land in zijn antwoord van 22 december 2014 had vermeld.

(24) Op 27 april 2015 vond een ontmoeting plaats tussen FFT, Luxemburg en de Commissie, naar aanleiding waarvan Luxemburg nadere inlichtingen heeft verstrekt in zijn opmerkingen van 4 juni 2015, 18 juni 2015 en 10 juli 2015.

(25) Op 15 juli 2015 vond een ontmoeting plaats tussen de financieel directeur van Fiat Chrysler Automobiles N.V. (de rechtsopvolger van Fiat S.p.A.), Luxemburg en de Commissie.

(26) Op 21 oktober 2015 heeft de Commissie het formele onderzoek betreffende de APA van FFT beëindigd met een definitief besluit ("het eindbesluit" ([11])). In dat besluit stelde de Commissie vast dat de betwiste fiscale ruling steun vormde in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag. Deze steun werd als onverenigbaar met de interne markt beschouwd en was door Luxemburg onrechtmatig toegekend in strijd met artikel 108, lid 3, van het Verdrag. Luxemburg werd gelast het door FFT ontvangen bedrag aan onverenigbare en onrechtmatige steun terug te vorderen.

(27) Op respectievelijk 29 en 30 december 2015 hebben FFT en Luxemburg beroepen tot nietigverklaring van het eindbesluit ingesteld.

(28) Op 24 september 2019 heeft het Gerecht deze beroepen afgewezen en het eindbesluit van de Commissie bevestigd ([12]).

(29) Op 8 november 2022 heeft het Hof van Justitie het arrest van het Gerecht van 24 september 2019 vernietigd en het eindbesluit van de Commissie nietig verklaard ("het arrest Fiat" ([13])). Daarbij werd het inleidingsbesluit onverlet gelaten. Het formele onderzoek naar de betwiste fiscale ruling, zoals nader beschreven in punt 2.2, is derhalve nog lopende en moet worden afgesloten.

([8]) Zie overweging 13.
([9]) Onder zaaknummer SA.37267 — Praktijk inzake fiscale rulings — Luxemburg.
([10]) De brief van 24 maart 2015 is op 24 maart 2014 en vervolgens nogmaals op 26 maart 2015 binnengekomen.
([11]) Besluit (EU) 2016/2326 van de Commissie van 21 oktober 2015 betreffende steunmaatregel SA.38375 (2014/C) (ex 2014/NN) door Luxemburg ten gunste van Fiat ten uitvoer gelegd (PB L 351 van 22.12.2016, blz. 1).
([12]) Arrest van het Gerecht van 24 september 2019, Luxemburg en Fiat Chrysler Finance Europe/Commissie, gevoegde zaken T-755/15 en T-759/15, ECLI:EU:T:2019:670.
([13]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Fiat Chrysler Finance Europe en Ierland/Commissie, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859.

2. **BESCHRIJVING VAN DE MAATREGEL**

2.1. **De begunstigde**

(30) FFT maakt deel uit van de Fiat-groep. Ten tijde van de betwiste fiscale ruling bestond de Fiat-groep uit Fiat S.p.A., een vennootschap naar Italiaans recht met hoofdkantoor te Turijn, en alle onder de zeggenschap van Fiat S.p.A. vallende vennootschappen (hierna samen "Fiat" of "de Fiat-groep" genoemd). Fiat S.p.A. is op 12 oktober 2014 gefuseerd met Fiat Investments N.V.; Fiat Chrysler Automobiles N.V. is zijn rechtsopvolger.

(31) Fiat hield zich bezig met industriële activiteiten en financiële dienstverlening in de automobielsector. De Fiat-groep was actief op het gebied van het ontwerpen, ontwikkelen, produceren, distribueren en verkopen van voertuigen voor de massamarkt en voerde onder meer de merken Fiat, Alfa Romeo, Lancia, Abarth, Ferrari, Maserati en een aantal Chrysler-merken. Daarnaast was Fiat ook actief in de sectoren onderdelen en productiesystemen en op het gebied van aftersalesdiensten en -producten. Tot slot verleende de groep, ter ondersteuning van zijn autoactiviteiten, ook financiële diensten voor particulieren en dealers en diensten op het gebied van verhuur en leasing (via dochterondernemingen, joint ventures en commerciële overeenkomsten met gespecialiseerde aanbieders van financieringsdiensten). In 2013 meldde Fiat inkomsten van 86 816 miljoen EUR en een nettowinst van 1 951 miljoen EUR. In 2012 bedroegen de overeenkomstige cijfers respectievelijk 83 957 miljoen EUR (inkomsten) en 896 miljoen EUR (nettowinst).

(32) FFT verleende treasury- en financieringsdiensten aan (hoofdzakelijk) in Europa (maar niet in Italië) gevestigde ondernemingen van de Fiat-groep en beheerde diverse cashpoolingstructuren ten behoeve van de groepsondernemingen. FFT was voor ongeveer 40 % eigendom van Fiat S.p.A. en voor 60 % van Fiat Finance S.p.A., een volle dochteronderneming van Fiat S.p.A. ([14]). FFT meldde inkomsten vóór belastingen van 1 572 300 EUR en 2 334 301 EUR voor respectievelijk 2012 en 2013 ([15]).

(33) Het op 15 januari 2014 door Luxemburg overgelegde verrekenprijzenrapport bevatte de volgende informatie over FFT en de Fiat-groep. Fiat had gecentraliseerde treasury- en financieringsfuncties waarbij alle activiteiten op het gebied van financiering, onderlinge financiële diensten, bankrelaties, beheer van rente- en wisselkoersrisico, cash pooling, transacties op de monetaire markt, kasbeheer en initiëring van invorderings- en betalingstransacties waren ondergebracht bij financieringsmaatschappijen binnen de groep (hierna gezamenlijk "de financieringsmaatschappijen" genoemd).

(34) De financieringsmaatschappijen waren als volgt georganiseerd:

a) Fiat Finance S.p.A. was de in Italië gevestigde financieringsmaatschappij die de financieringstransacties voor de in Italië gevestigde groepsondernemingen coördineerde;

b) FFT oefende treasuryfuncties uit ten behoeve van de elders in Europa gevestigde groepsondernemingen;

c) Fiat Finance North America, Inc. (hierna "FFNA" genoemd) verleende treasuryfuncties aan de in de Verenigde Staten gevestigde groepsondernemingen;

d) Fiat Finance Canada Ltd (hierna "FFC" genoemd) verleende treasuryfuncties voor de in Canada gevestigde groepsondernemingen;

e) Fiat Finanças Brasil Ltda verleende treasuryfuncties voor de in Brazilië gevestigde ondernemingen van de Fiat-groep.

(35) De door FFT aangegane grensoverschrijdende intragroepstransacties konden in twee hoofdcategorieën worden verdeeld: i) transacties met andere financieringsmaatschappijen (binnen de sector) en ii) transacties met groepsondernemingen (binnen de groep).

(36) De door FFT uitgeoefende functies betroffen financiering via de markt en belegging van liquide middelen; onderhouden van betrekkingen met marktspelers in de financiële sector; coördinatiediensten en financieel advies ten behoeve van groepsondernemingen; kasbeheerdiensten ten behoeve van groepsondernemingen; onderlinge kortetermijnfinanciering en middellangetermijnfinanciering; en coördinatie met de andere financieringsmaatschappijen.

([14]) Basisprospectus, Fiat S.p.A., 14 maart 2014.
([15]) Idem.

(37) De belangrijkste risico's waarmee de financieringsmaatschappijen doorgaans worden geconfronteerd, waren marktrisico, kredietrisico in verband met bankdeposito's of andere soortgelijke kortetermijnbeleggingen, tegenpartijrisico's en operationeel risico.

(38) FFT beheerde een grote hoeveelheid financiële activa die hoofdzakelijk verband hielden met leningen tussen en vorderingen van groepsondernemingen en, in mindere mate, met bankdeposito's. FFT maakte gebruik van informatiesystemen om de dagelijkse transacties te kunnen verrichten en de resultaten van de financiële markten te kunnen volgen.

2.2. **Betwiste fiscale ruling**

(39) Dit besluit heeft betrekking op de APA van FFT, een fiscale ruling inzake verrekenprijzen die Luxemburg bij brief van 3 september 2012 aan FFT heeft afgegeven. Deze ruling behelst instemming met een door de belastingadviseur van FFT voorgestelde methode voor het toerekenen van winst aan FFT binnen de Fiat-groep aan de hand waarvan FFT jaarlijks het aan Luxemburg te betalen bedrag van de vennootschapsbelasting kan bepalen.

(40) De door Luxemburg aan de Commissie overgelegde documentatie — die volgens het land alle belangrijke gegevens ter onderbouwing van de betwiste fiscale ruling bevat — bestaat uit twee brieven en het in overweging 6 bedoelde verrekenprijzenrapport.

(41) Bij brief van 3 september 2012 heeft de Luxemburgse belastingdienst bevestigd dat "onderstaande verrekenprijsanalyse is verricht overeenkomstig circulaire 164/2 van 28 januari 2011 en strookt met het zakelijkheidsbeginsel" (sic). Anders gezegd, de Luxemburgse belastingdienst heeft erkend dat de door de belastingadviseur in het verrekenprijzenrapport gegeven verrekenprijsanalyse resulteerde in een zakelijke vergoeding voor de door FFT uitgeoefende functies en gedragen risico's. De in het verrekenprijzenrapport vastgestelde en bij de betwiste fiscale ruling aanvaarde "zakelijke vergoeding" voor FFT hield het volgende in: "In het kader van het verrekenprijsonderzoek wordt een passende vergoeding voor het aan risico's blootgestelde eigen vermogen en het voor vergoeding van de door de onderneming uitgeoefende functies in aanmerking te nemen kapitaal vastgesteld van 2,542 miljoen EUR, met een marge van ± 10 %." Op de door FFT op basis van deze vergoeding behaalde nettowinst werd het in Luxemburg gebruikelijke vennootschapsbelastingtarief van 28,8 % toegepast. In bovengenoemde brief werd tevens meegedeeld dat de door de belastingdienst genomen beslissing bindend was voor een periode van vijf jaar (boekjaar 2012 tot en met boekjaar 2016).

(42) Volgens het verrekenprijzenrapport was de transactionele nettomargemethode (hierna "TNMM" genoemd) de geschiktste methode om de belastbare winst van FFT binnen de Fiat-groep te bepalen. De belastingadviseur was van mening dat de TNMM met name geschikt was wanneer een partij in een transactie geen waardevolle, unieke bijdragen leverde. Aangezien dit volgens de belastingadviseur het geval was bij FFT, dat uitsluitend financiële diensten verleende, was deze methode het geschiktst om te komen tot zakelijke prijzen conform de richtlijnen voor verrekenprijzen voor multinationale ondernemingen en belastingdiensten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling ("OESO") ("OESO-richtlijnen") ([16]).

(43) In het verrekenprijzenrapport stelde de belastingadviseur de vergoeding voor FFT — de belastbare winst — vast op basis van het kapitaal dat FFT, gelet op de gebruikte activa, nodig had om zijn functies uit te oefenen en de gelopen risico's te dragen.

(44) Deze vergoeding werd als volgt bepaald: i) raming van het "aan risico blootgestelde eigen vermogen" van FFT; ii) vaststelling van het eigen vermogen dat FFT aanwendt om zijn functies uit te oefenen en de financiële investeringen te ondersteunen; iii) raming van het verwachte rendement op het "aan risico blootgestelde eigen vermogen" van FFT aan de hand van het Capital Asset Pricing Model (evaluatiemodel voor financiële activa — hierna "CAPM" genoemd) en vaststelling van het rendement voor de vergoeding van het voor het uitoefenen van de functies aangewende eigen vermogen, en iv) berekening van de algehele winstgevendheid die FFT zou moeten hebben voor het vergoeden van de risico's die het draagt en de functies die het uitoefent, door de uitkomsten van de stappen i), ii) en iii) te combineren.

(45) In het onderhavige besluit wordt beoordeeld of de in de betwiste fiscale ruling goedgekeurde verrekenprijzenregeling een selectief voordeel bevat dat staatssteun vormt.

([16]) OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OESO-richtlijnen voor verrekenprijzen voor multinationale ondernemingen en belastingdiensten), OECD Publishing, Parijs, 2010.

3. BESCHRIJVING VAN HET TOEPASSELIJKE RECHTSKADER

3.1. Richtlijnen betreffende verrekenprijzen

(46) Dit besluit betreft een fiscale ruling die een verrekenprijzenregeling valideert, ook wel APA genoemd. APA's zijn regelingen waarbij, voorafgaand aan intragroepstransacties, voor fiscale doeleinden een passende reeks criteria wordt vastgesteld om de verrekenprijzen voor die transacties over een bepaalde periode te bepalen.

(47) In dit verband worden met verrekenprijzen de prijzen bedoeld die in rekening worden gebracht voor commerciële transacties tussen verschillende onderdelen van eenzelfde groep van ondernemingen, in het bijzonder de prijzen voor door de ene onderneming van een groep aan een andere onderneming van diezelfde groep verkochte goederen of geleverde diensten. Verrekenprijzen hebben derhalve betrekking op de winsttoerekening tussen verschillende onderdelen van een groep van ondernemingen.

(48) Multinationale ondernemingen betalen belastingen in jurisdicties met verschillende belastingtarieven. De winst na belastingen op groepsniveau is de som van de winsten na belastingen in elk land waar de onderneming belastingplichtig is. Multinationale ondernemingen kunnen dus een financiële prikkel hebben niét om de in elk land aangegeven winst te maximaliseren, maar wél om bij de toerekening van de winst aan de verschillende ondernemingen van de groep zo veel mogelijk winst aan laagbelastende jurisdicties toe te rekenen en zo weinig mogelijk winst aan hoogbelastende jurisdicties.

(49) Om een billijke belastingheffing te bereiken, is een internationaal overeengekomen norm voor het vaststellen van de verrekenprijzen opgesteld. Zo voorziet artikel 9 van het OESO-modelverdrag ([17]), betreffende de belastingheffing van geassocieerde ondernemingen, in het zogenaamde zakelijkheidsbeginsel, op grond waarvan de prijzen bij interne transacties binnen de groep worden vastgesteld overeenkomstig de marktprijzen. Het zakelijkheidsbeginsel wordt nader gespecificeerd in de OESO-richtlijnen.

4. REDENEN VOOR HET INLEIDEN VAN DE FORMELE ONDERZOEKSPROCEDURE

(50) In het inleidingsbesluit heeft de Commissie twijfels geuit over de verenigbaarheid van de betwiste fiscale ruling met de interne markt, met name over de vraag of de in de betwiste fiscale ruling onderschreven verrekenprijzenregeling heeft geresulteerd in een zakelijke vergoeding voor FFT.

(51) In haar inleidingsbesluit merkte de Commissie op dat de betwiste fiscale ruling niet mag resulteren in een lagere belastingheffing voor de betrokken ondernemingen dan voor andere ondernemingen die zich in een vergelijkbare juridische en feitelijke situatie bevinden. Door te aanvaarden, via een discretionaire rulingpraktijk, dat multinationale ondernemingen bij de vaststelling van de commerciële voorwaarden voor intragroepstransacties van de marktvoorwaarden afwijken, kunnen de belastingautoriteiten in hun jurisdictie van belastbare inkomsten afzien en daardoor staatsmiddelen verliezen. Dit is met name het geval wanneer de belastingautoriteiten commerciële voorwaarden aanvaarden die afwijken van de voorwaarden die gelden tussen onafhankelijke marktdeelnemers.

(52) Voorts merkte de Commissie in haar inleidingsbesluit op dat, om te bepalen of een methode voor de vaststelling van de belastbare inkomsten van een onderneming haar een voordeel heeft opgeleverd, die methode moest worden vergeleken met het gewone belastingstelsel, op basis van het verschil tussen de winsten en verliezen van een onderneming die haar activiteiten onder normale marktvoorwaarden uitoefent. De Commissie verklaarde derhalve dat, wanneer een APA betrekking had op verrekenprijzenregelingen tussen verbonden ondernemingen binnen een groep, die regeling niet mocht afwijken van de regeling of vergoeding die zou zijn aanvaard door een voorzichtige onafhankelijke marktdeelnemer die onder normale marktvoorwaarden (d.w.z. op zakelijke basis) handelt ([18]).

([17]) Model Tax Convention on Income and on Capital (OESO-modelverdrag ter voorkoming van dubbele belasting) 2010 (volledige versie), OECD Publishing, Parijs, 2012.

([18]) Beschikking 2003/757/EG van de Commissie van 17 februari 2003 betreffende de steunregeling die door België ten uitvoer is gelegd ten gunste van in België gevestigde coördinatiecentra (PB L 282 van 30.10.2003, blz. 25), overweging 95.

(53) In dit verband verwees de Commissie in haar inleidingsbesluit naar rechtspraak volgens welke marktvoorwaarden tot stand kunnen worden gebracht door verrekenprijzen vast te stellen volgens het zakelijkheidsbeginsel. Met name indien, in het omgekeerde geval, de methode van belastingheffing voor intragroepstransacties niet aan het zakelijkheidsbeginsel voldoet ([19]) en tot een lagere heffingsgrondslag leidt dan die welke uit een correcte toepassing van dat beginsel zou voortvloeien, zou zij de betrokken onderneming een selectief voordeel opleveren ([20]).

(54) In dit verband merkte de Commissie op dat de OESO-richtlijnen een referentiedocument zijn waarin methoden worden aanbevolen om tot een benadering van een zakelijke prijs te komen en dat deze richtlijnen in eerdere besluiten van de Commissie als een passende leidraad voor dit doeleinde waren aangemerkt ([21]).

(55) In haar inleidingsbesluit — en zoals hieronder nader omschreven — heeft de Commissie zich derhalve gebaseerd op een autonoom zakelijkheidsbeginsel. De Commissie heeft zich bij het definiëren van het zakelijkheidsbeginsel in het kader van haar beoordeling van de staatssteun in deze zaak niet gebaseerd op het nationale recht, met name niet op artikel 164, lid 3, WIB ([22]) en de circulaire ([23]).

(56) Op basis van dat autonome zakelijkheidsbeginsel zoals hierboven gedefinieerd, heeft de Commissie in haar inleidingsbesluit de volgende twijfels geuit, die derhalve uitsluitend betrekking hadden op de verenigbaarheid van de betwiste fiscale ruling met het zakelijkheidsbeginsel zoals uiteengezet in de in de overwegingen 52 en 53 aangehaalde rechtspraak en zoals voorzien in de OESO-richtlijnen.

(57) Ten eerste kwam de Commissie tot de voorlopige conclusie dat de betwiste fiscale ruling een vaste heffingsgrondslag van 2,542 miljoen EUR (± 10 %) voor de activiteiten van FFT in Luxemburg leek te hebben toegestaan. Deze grondslag kon nauwelijks variëren en zou ook in het geval van, bijvoorbeeld, een forse toename van de activiteiten van FFT (waarop de vaststelling van de heffingsgrondslag is gebaseerd) hetzelfde blijven.

(58) Ten tweede heeft de Commissie twijfels geuit over de geschiktheid van de door de belastingadviseur van FFT gekozen methode voor het ramen van de vergoeding van FFT. In zijn verrekenprijsanalyse heeft de belastingadviseur zich op een indirecte methode, de TNMM, gebaseerd om deze vergoeding te berekenen. Volgens de voorlopige conclusies van de Commissie kon beter gebruik worden gemaakt van directe methoden, met name de comparable uncontrolled price-methode (hierna "CUP" genoemd), wanneer voorbeelden van vergelijkbare markttransacties voorhanden waren. Dienaangaande heeft de Commissie opgemerkt dat Chrysler, de Amerikaanse onderneming van de Fiat-groep, rechtstreeks kapitaal aantrok op de markt om zijn transacties te financieren en dat sommige van die transacties vergelijkbaar konden zijn met die van FFT.

(59) Ten derde heeft de Commissie, wat betreft het gebruik van het CAPM om het vereiste rendement op eigen vermogen te ramen, vraagtekens geplaatst bij de manier waarop de belastingadviseur van FFT dit model heeft toegepast. Zij heeft erop gewezen dat de twee componenten die de vergoeding van FFT op basis van het CAPM bepalen, namelijk het bedrag van het eigen vermogen waarvoor een vergoeding wordt berekend en de hoogte van de op dat bedrag toegepaste vergoeding, te laag waren vastgesteld.

([19]) Met name rulings op grond waarvan belastingplichtigen gebruik mogen maken van oneigenlijke verrekenprijsmethoden voor de berekening van de belastbare winsten. Zo kan het gebruik van vaste marges voor een cost-plus- of resale-minusmethode voor de vaststelling van een passende verrekenprijs staatssteun inhouden. Zie Beschikking 2003/438/EG van de Commissie van 16 oktober 2002 betreffende staatssteunregeling C 50/2001 (ex NN 47/2000) — Financieringsmaatschappijen — ten uitvoer gelegd door Luxemburg (PB L 153 van 20.6.2003, blz. 40), overwegingen 43 en 44; Beschikking 2003/501/EG van de Commissie van 16 oktober 2002 betreffende staatssteunregeling C 49/2001 (ex NN 46/2000) — Coördinatiecentra — ten uitvoer gelegd door Luxemburg (PB L 170 van 9.7.2003, blz. 20), overwegingen 46, 47 en 50; Beschikking 2003/755/EG van de Commissie van 17 februari 2003 betreffende de steunregeling die door België ten uitvoer is gelegd ten gunste van in België gevestigde coördinatiecentra (PB L 282 van 30.10.2003, blz. 25), overwegingen 89-95, en de daarmee verband houdende gevoegde zaken C-182/03 en C-217/03, België en Forum 187/Commissie, ECLI:EU:C:2006:416, punten 96 en 97; Beschikking 2004/76/EG van de Commissie van 13 mei 2003 betreffende de steunregeling die Frankrijk ten uitvoer heeft gelegd ten faveure van hoofdkantoren en logistieke centra (PB L 23 van 28.1.2004, blz. 1), overwegingen 50 en 53.

([20]) Zie arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 2006, België en Forum 187/Commissie, gevoegde zaken C-182/03 en C-217/03, ECLI:EU:C:2006:416, punt 95.

([21]) Beschikking 2003/757/EG van de Commissie van 17 februari 2003 betreffende de steunregeling die door België ten uitvoer is gelegd ten gunste van in België gevestigde coördinatiecentra (PB L 282 van 30.10.2003, blz. 25).

([22]) Artikel 164, lid 3, van het Luxemburgs wetboek inkomstenbelastingen (gewijzigde wet van 4 december 1967 betreffende de inkomstenbelasting; hierna "WIB" genoemd).

([23]) WIB-circulaire nr. 164/2 van 28 januari 2010 (hierna "de circulaire" genoemd).

(60) Wat het bedrag van het voor vergoeding in aanmerking te nemen eigen vermogen betreft, stond de betwiste fiscale ruling toe dat het CAPM uitsluitend werd toegepast op niet meer dan een deel van het eigen vermogen, aangeduid als "aan risico blootgesteld eigen vermogen"; het in FFNA en FFC ingebrachte kapitaal werd zonder plausibele verklaring op het voor vergoeding in aanmerking te nemen eigen vermogen in mindering gebracht. Voorts is gebleken dat de berekening van het "aan risico blootgesteld eigen vermogen" resulteerde in de vaststelling van een te lage heffingsgrondslag, daar de groepsinterne activa niet bij dat vermogen werden betrokken. In het inleidingsbesluit heeft de Commissie vraagtekens geplaatst bij de veronderstelling dat aan de transacties met de groepsondernemingen geen kredietrisico was verbonden. Ook heeft zij twijfels geuit over de berekening van de minimumkapitaalvereisten voor het krediet- en tegenpartijrisico. Meer bepaald was er geen rechtvaardiging voor de keuze van een tamelijk lage risicowegingsfactor van 20 % voor het tegenpartijrisico, noch voor wat er zou gebeuren als het regelgevingskader ingrijpend zou worden gewijzigd. In het verrekenprijzenrapport van de belastingadviseur werd niet toegelicht waarom het "verschil tussen de op bankdeposito's ontvangen rente en op bankleningen verschuldigde rente" een goede indicatie gaf van het operationeel risico en werd ook niet toegelicht waarom een risicowegingsfactor van 15 % aangewezen was. In dat rapport werd evenmin uitgelegd waarom het tegenpartijrisico met 6 % en niet met 8 % was vermenigvuldigd. Bazel II ([24]), waarnaar het verrekenprijzenrapport uitdrukkelijk verwees, schreef voor de minimumkapitaalvereisten voor het tegenpartijrisico immers 8 % voor.

(61) Wat betreft de vergoeding die op dit kapitaal is toegepast, heeft de Commissie twijfel geuit over de vaststelling van de bèta, die te laag leek in vergelijking met die van andere vergelijkbare financiële dienstverleners. Ook heeft de Commissie zich kritisch uitgelaten over het feit dat de belastingadviseur voor de berekening van de bèta het 25e percentiel in plaats van de mediaan heeft genomen.

(62) Wat, ten vierde, het verwachte rendement op het als overtollig aangemerkte eigen vermogen betreft, heeft de Commissie vraagtekens gezet bij het feit dat in de betwiste fiscale ruling het gebruik van een zeer laag percentage, 0,87 %, zonder enige motivering is aanvaard.

(63) In het licht van deze vragen kwam de Commissie in haar inleidingsbesluit tot de voorlopige conclusie dat de betwiste fiscale ruling FFT een selectief voordeel opleverde, aangezien de vergoeding afweek van een zakelijk resultaat. Aangezien alle overige voorwaarden van artikel 107, lid 1, van het Verdrag vervuld leken te zijn en er kennelijk geen andere reden was om tot verenigbaarheid van de ruling op grond van artikel 107, lid 2 of lid 3, van het Verdrag te besluiten, kwam de Commissie tot de voorlopige conclusie dat de betwiste fiscale ruling met de interne markt onverenigbare staatssteun vormde.

5. **OPMERKINGEN VAN LUXEMBURG OVER HET INLEIDINGSBESLUIT**

5.1. **Procedure van de Commissie**

(64) Wat het procedurele aspect betreft, betoogde Luxemburg dat voor het afgeven van het bevel tot informatieverstrekking in casu niet de juiste procedure was gevolgd, in zoverre dat Verordening (EG) nr. 659/1999 de Commissie niet de mogelijkheid bood bevelen te geven in een inleidingsbesluit. Een dergelijk bevel kon volgens Luxemburg pas worden gegeven wanneer de procedure van artikel 10 van bovengenoemde verordening was gevolgd.

(65) Wat betreft de informatie waarom in het bevel tot informatieverstrekking werd verzocht, betoogde Luxemburg voorts dat de Commissie niet had uitgelegd waarom zij de identiteit van de begunstigde moest kennen om de maatregel aan de staatssteunregels te kunnen toetsen. Luxemburg verklaarde dat het de identiteit van de begunstigde op dat moment niet kon onthullen. Luxemburg voerde voorts aan dat een toelichting op de gevraagde inlichtingen ontbrak, terwijl een dergelijke toelichting volgens het procedurehandboek van de Commissie wel vereist was.

(66) Luxemburg betoogde de opschortingsverplichting niet te kunnen nakomen, omdat in het inleidingsbesluit niet was uitgelegd in welk opzicht de betwiste fiscale ruling staatssteun vormde. Derhalve keurde Luxemburg de ingediende belastingaangifte van FFT goed op basis van de methode in de betwiste fiscale ruling.

([24]) Bazels Comité voor het bankentoezicht, Internationale convergentie van kapitaalmetingen en -normen — Herzien kader, juni 2004 (hierna "Bazel II" genoemd).

(67) Luxemburg voerde voorts aan dat de Commissie de beginselen van loyale samenwerking, onpartijdigheid en behoorlijk bestuur had geschonden, met name doordat zij niet was ingegaan op voorstellen van Luxemburg om bijeen te komen. Had zij dat wel gedaan, dan had Luxemburg uitleg kunnen geven over de in de betwiste fiscale ruling gebruikte methodiek.

(68) Luxemburg had kritiek op het besluit van de Commissie om ten aanzien van FFT een procedure (onder het nieuwe zaaknummer SA.38375) in te leiden die losstond van de — algemene — procedure inzake de rulingpraktijken van Luxemburg die was ingeleid onder zaaknummer SA.37267. Luxemburg had bij het Gerecht beroep ingesteld tegen het door de Commissie in die laatste zaak gegeven bevel tot informatieverstrekking; de Commissie heeft nietigverklaring van dat bevel dus kunstmatig kunnen omzeilen door een nieuw dossier te openen onder nummer SA.37267.

(69) Ten slotte verweet Luxemburg de Commissie misbruik van bevoegdheid, in zoverre dat zij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid en de simpele uitlegging van een regel van gemeen recht door elkaar had gehaald. Meer bepaald hield de betwiste fiscale ruling geen verband met de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door de Luxemburgse belastingdienst, maar vloeide zij voort uit de toepassing van artikel 164, lid 3, WIB en uit de circulaire. Volgens Luxemburg moesten deze bepalingen bij de toepassing ervan worden uitgelegd in het licht van de feiten van het concrete geval om oplossingen te kunnen vinden die werden bepaald door en waren gebaseerd op de bijzondere omstandigheden van dat geval. De Commissie veronachtzaamde het onderscheid tussen discretionaire bevoegdheid en de uitlegging van regels, waaronder de uitlegging van abstracte juridische termen die vervolgens op de zaak in kwestie moesten worden toegepast. Bovendien heeft de Commissie, door haar eigen uitlegging van het Luxemburgse recht in de plaats te stellen van de uitlegging van het Luxemburgse recht door de nationale autoriteiten, inbreuk gemaakt op de bevoegdheid van de lidstaten op het gebied van de directe belastingen.

(70) Luxemburg betoogde dat zijn belastingdienst in het geval van FFT zijn discretionaire bevoegdheid niet heeft uitgeoefend en dat de Commissie bijgevolg niet heeft kunnen aantonen dat de betwiste fiscale ruling afweek van de normale administratieve praktijk. Luxemburg lichtte toe dat zijn administratief handelen berustte op het legaliteits- en gelijkheidsbeginsel, hetgeen betekent dat alle belastingplichtigen die in wezen in dezelfde situatie verkeren, gelijk worden behandeld. Het land betoogde dat het inleidingsbesluit gebaseerd was op de OESO-richtlijnen en niet op de Luxemburgse administratieve praktijk.

5.2. **Inhoudelijke fouten in het inleidingsbesluit**

(71) In algemene zin voerde Luxemburg aan dat de Commissie een inhoudelijke fout had gemaakt door een niet in zijn nationale wetgeving en praktijk neergelegd zakelijkheidsbeginsel als referentiestelsel te nemen om te bepalen of er sprake was van een selectief voordeel.

(72) Verder verweet Luxemburg de Commissie dat zij in casu de relevante nationale wettelijke bepaling, artikel 164, lid 3, WIB, en de daaruit voortvloeiende administratieve praktijk buiten beschouwing had gelaten en uitsluitend de OESO-richtlijnen als referentie had genomen. Zo bepaalde de Commissie de rekenmethode die haar de geschiktste leek, terwijl het Luxemburgse recht niet voorzag in het gebruik van specifieke methoden voor het vaststellen van de verrekenprijs. De Commissie miskende dus ten enenmale het rechtskader en de administratieve praktijk van Luxemburg ter zake.

(73) Daarnaast betoogde Luxemburg dat de Commissie de OESO-richtlijnen verkeerd had uitgelegd door een hiërarchie van verrekenprijsmethoden vast te stellen. Luxemburg betoogde dat de keuze van de TNMM gerechtvaardigd was en verenigbaar was met artikel 164 WIB.

(74) Wat de in het inleidingsbesluit geuite twijfels betreft, verweet Luxemburg de Commissie de aandacht te veel en te eenzijdig op de vermeende groepsbrede belastingstrategie van Fiat te richten en buiten beschouwing te laten dat Fiat, juist omdat het om een groep gaat, andere redenen kan hebben gehad om te kiezen voor de structuur zoals die thans bestaat.

(75) Ten eerste heeft de Luxemburgse belastingdienst, anders dan de Commissie betoogt, niet ingestemd met een “vaste heffingsgrondslag”. De belastbare inkomsten van FFT hingen af van de omvang van de verstrekte leningen, en het enige wat in het verrekenprijzenrapport werd bepaald, was een bandbreedte voor basispunten met betrekking tot de te behalen marge.

(76) Wat, ten tweede, het bedrag van het vereiste eigen vermogen en de twijfels van de Commissie dienaangaande betreft, was Luxemburg van mening dat de keuze voor Bazel II redelijk was, net als de keuze voor het uitsluiten van deelnemingen. Vergoeding voor de deelnemingen vond plaats in de vorm van door de dochterondernemingen uitgekeerd dividend, waarvan het bedrag kon variëren naargelang van de resultaten van die dochterondernemingen en hun herinvesteringsbehoeften; het idee van een marge die op deze inkomstenstroom zou moeten worden toegepast, was zakelijk gezien dus onlogisch.

(77) Ten derde betoogde Luxemburg dat ook het uitsluiten van groepsinterne vorderingen van de berekening gerechtvaardigd was, aangezien de schulden van FFT door een expliciete garantie ten gunste van zijn kredietverstrekkers waren gedekt.

(78) Ten vierde verweet Luxemburg de Commissie vraagtekens te hebben geplaatst bij de manier waarop de bèta voor het bepalen van de risicopremie was berekend.

(79) Ten slotte voerde Luxemburg aan dat de Groep gedragscode (belastingregeling voor ondernemingen) uitdrukkelijk had bevestigd dat de praktijk van fiscale rulings van Luxemburg strookte met de gedragscode en de richtlijnen van de OESO en dat FFT zich krachtens het vertrouwensbeginsel derhalve had moeten kunnen verlaten op de betwiste fiscale ruling voor de volledige looptijd daarvan, d.w.z. gedurende vijf jaar.

6. **OPMERKINGEN VAN BELANGHEBBENDEN OVER HET INLEIDINGSBESLUIT**

(80) FFT heeft op 30 oktober 2014 zijn opmerkingen over het inleidingsbesluit ingediend, in twee afzonderlijke documenten.

6.1. **Eerste reeks opmerkingen van FFT**

(81) De eerste reeks opmerkingen van FFT had betrekking op i) de vermeende onjuiste toepassing van de OESO-richtlijnen inzake verrekenprijzen door de Commissie, en ii) de vermeende niet-nakoming van de voorgeschreven rechtsnorm, die luidt dat selectiviteit in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU moet worden vastgesteld.

6.1.1. *Onjuiste toepassing van de OESO-richtlijnen*

(82) In de eerste plaats voerde FFT aan dat er met de Luxemburgse belastingdienst geen afspraken waren gemaakt over een vast belastbaar bedrag, maar een regeling was overeengekomen die enkel betrekking had op een methode voor het vergoeden van de door FFT uitgeoefende treasuryfuncties.

(83) In de tweede plaats voerde FFT argumenten aan ter ondersteuning van de selectie van de TNMM als de geschiktste methode. FFT verklaarde dat door het ontbreken van interne vergelijkbare transacties de CUP-methode niet kon worden toegepast. FFT voerde voorts aan dat indien het bij toepassing van de CUP-methode de waardering van zijn obligaties had gebruikt om de verrekenprijzen voor de leningen aan groepsondernemingen vast te stellen, de onderneming verlies zou hebben geleden.

(84) FFT merkte tevens op dat hoewel het vaststellen van verrekenprijzen geen exacte wetenschap is, het al het mogelijke had gedaan om tot een raming van een zakelijke vergoeding voor de activiteiten te komen.

(85) Wat, in de derde plaats, de kapitaaltoereikendheid van FFT betreft, heeft FFT, bij gebrek aan specifieke richtsnoeren in de circulaire, om te bepalen welk deel van het eigen vermogen aan risico is blootgesteld, besloten een analyse van zijn eigen vermogen te verrichten; zo kon het beoordelen welk deel daarvan nodig was voor zijn activiteiten en de risico's die het droeg. Daartoe verwees FFT naar Bazel II. FFT verklaarde voorts dat, aangezien deelnemingsactiviteiten buiten de betwiste fiscale ruling vielen, de deelnemingen van FFT op goede gronden van zijn aan risico blootgesteld eigen vermogen konden worden uitgesloten. Verder was het met de investering in de dochterondernemingen van FFT overeenkomende bedrag van het eigen vermogen niet in aanmerking genomen, daar het ook investeringen buiten de handelsportefeuille in dochterondernemingen omvatte die in de vorm van dividend werden vergoed. Dividend werd bij verrekenprijsanalyses echter niet meegerekend, wat in overeenstemming was met Bazel II en artikel 57 van Richtlijn 2006/48/EG van het Europees Parlement en de Raad ([25]) betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (de richtlijn kapitaalvereisten; hierna "RKV III" genoemd).

([25]) Richtlijn 2006/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2006 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (PB L 177 van 30.6.2006, blz. 1), zoals gewijzigd.

(86) Wat, in de vierde plaats, de analyse betreft die de Commissie gaf van de behandeling van groepsinterne vorderingen en het feit dat bij de APA van FFT niet alle activa in aanmerking werden genomen die niet in eigendom waren van derden, voerde FFT aan dat het de kredietrating van de groep al in de financieringskosten van de groep had verwerkt. Aangezien de kredietrating van FFT en alle verbonden groepsondernemingen gelijk was aan die van Fiat S.p.A., was FFT ten aanzien van zijn leningen aan de met hem binnen de groep verbonden ondernemingen niet aan extra kredietrisico blootgesteld. Gelet op het bovenstaande heeft FFT verder verduidelijkt hoe de door hem in rekening gebrachte rente werd vastgesteld.

(87) In de vijfde plaats was het gebruik van de coëfficiënt van 6 % voor de risicogewogen activa volgens FFT gerechtvaardigd; het strookte met de opvatting die FFT heeft van Bazel II zoals dat kader in sommige rechtsgebieden van de EU (waaronder Italië) overeenkomstig de RKV door de plaatselijke toezichthoudende instanties op niet-bancaire financiële instellingen wordt toegepast. FFT voerde verder aan dat de weging voor activablootstellingsrisico en operationeel risico in overeenstemming was met Bazel II. Wat eventuele wijzigingen van het regelgevingskader betreft, voerde FFT aan dat de toepasselijke criteria zelfs in het kader van Bazel III ([26]) en Richtlijn 2013/36/EU betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen ([27]) ("RKV IV") onverminderd van toepassing waren.

(88) Wat, in de zesde plaats, de twijfels van de Commissie ten aanzien van de gebruikte bèta betreft, voerde FFT aan dat zelfs wanneer bepaalde vergelijkbare ondernemingen (zoals centrale banken) werden uitgesloten, de zakelijke range nagenoeg gelijk bleef. Aangezien FFT als financieringsmaatschappij optrad, beschouwde FFT de bèta's van financieringsmaatschappijen als de geschiktste vergelijkingspunten. Bovendien verwees de circulaire duidelijk naar financiële dienstverleners. Verder was het gebruik van het 25e percentiel van de zakelijke range in overeenstemming met de OESO-richtlijnen.

(89) In de zevende plaats betwistte FFT de twijfels van de Commissie ten aanzien van de RoE van 0,87 %, die zij als te laag beoordeelde. Het surpluskapitaal, d.w.z. het kapitaal dat niet nodig was om de door FFT in het kader van zijn financieringsactiviteit gedragen risico's te dekken, werd ofwel uitgeleend aan een andere groepsonderneming met extra financieringsbehoeften, ofwel aangewend ter financiering van de met de financiële dienstverlening verband houdende exploitatiekosten van FFT. De vergoeding voor dat kapitaal had dus moeten zijn afgestemd op kortetermijninvesteringen in geldmiddelen.

6.1.2. *Selectiviteitsanalyse als verricht door de Commissie*

(90) FFT voerde aan dat, zo de analyse van de Commissie ter zake van de inachtneming van het zakelijkheidsbeginsel al juist zou zijn, in het inleidingsbesluit geenszins werd aangetoond dat FFT gunstiger was behandeld dan iedere andere Luxemburgse belastingplichtige die zich in een feitelijk en juridisch vergelijkbare situatie bevond. Voornoemd besluit bevatte geen enkele vergelijking van de positie van FFT met die van andere Luxemburgse belastingplichtigen, zoals de 21 andere belastingplichtigen waarvan de APA's door de Commissie waren onderzocht. FFT had toestemming voor een APA met de Luxemburgse belastingdienst gekregen, zoals iedere andere feitelijk in Luxemburg gevestigde belastingplichtige die kon krijgen.

(91) Voorts wees FFT erop dat het totale vennootschapsbelastingtarief dat in Luxemburg voor de onderneming gold, 28,8 % bedroeg (voor het boekjaar 2011), terwijl het belangrijkste vennootschapsbelastingtarief in Italië circa 33 % bedroeg; een hogere winst zou FFT derhalve hogere aftrekbare kosten in Italië hebben opgeleverd, aangezien het hoofdzakelijk leningen aan Fiat Finance S.p.A. verstrekte. Het was dan ook niet duidelijk welk soort "steun" de groep in zijn geheel had ontvangen als FFT in Luxemburg een lagere winst had opgegeven en in Italië dus minder rente kon aftrekken.

([26]) Bazels Comité voor bankentoezicht, internationaal regelgevingskader voor banken (Bazel III).

([27]) Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG (PB L 176 van 27.6.2013, blz. 338).

6.2. **Tweede reeks opmerkingen van FFT**

6.2.1. *De APA verleende geen "voordeel"*

(92) FFT begon zijn tweede reeks opmerkingen met een uitleg over het belang van APA's in algemene zin; deze worden geacht deel uit te maken van het algemene belastingstelsel en worden in het belastingstelsel van Luxemburg aanvaard. De APA van FFT was in overeenstemming met de richtsnoeren van de circulaire en week niet af van het algemene Luxemburgse belastingstelsel.

(93) De Luxemburgse regels voor verrekenprijzen (waarop de circulaire was gebaseerd) maakten deel uit van het algemene belastingstelsel. Deze regels weken niet af van dat algemene belastingstelsel, in de zin dat zij in de praktijk overeenstemden met de OESO-richtlijnen en beoogden te komen tot een marktconforme winst.

(94) Wat betreft de door de Commissie in haar inleidingsbesluit geuite twijfels over de keuze van de verrekenprijsmethode, voerde FFT aan dat de TNMM een algemeen aanvaarde, door de OESO goedgekeurde methodiek was die verenigbaar was met het algemene belastingstelsel van Luxemburg.

(95) Volgens FFT zouden de belastingautoriteiten over een zekere beoordelingsmarge moeten beschikken wanneer zij gebruikmaken van de TNMM, die wat de vaststelling van de belastbare winst betrof, nooit één vaste uitkomst maar meerdere geldige resultaten opleverde. Het verschil tussen door FFT berekende (en door de Luxemburgse belastingdienst aanvaarde) belastbare inkomsten en de door de Commissie berekende vermeende belastbare inkomsten had daarom niet als een voordeel in de zin van de staatssteunregels mogen worden gezien. Een dergelijk voordeel zou alleen ontstaan als de maatregel onmiskenbaar afweek van de standaardregels inzake verrekenprijzen en buiten de beoordelingsmarge van de belastingdienst viel. In het tegenovergestelde geval moet de Commissie worden geacht zich te mengen in de bevoegdheden van een lidstaat op belastinggebied.

(96) Ten slotte betoogde FFT dat de Commissie bij het beoordelen van de vraag of er sprake was van een voordeel, had moeten uitgaan van het algehele "groepseffect". De Fiat-groep genoot in dit verband geen enkel voordeel, aangezien iedere verhoging van de heffingsgrondslag in Luxemburg volledig werd gecompenseerd door een verhoging van de belastingaftrek in andere Europese landen (de laatste jaren voornamelijk Italië).

6.2.2. *Ontbreken van "selectiviteit"*

(97) Volgens FFT kan het referentiestelsel voor het beoordelen van de selectiviteit enkel ondernemingen omvatten die zijn onderworpen aan regels voor verrekenprijzen, d.w.z. ondernemingen die uitsluitend handelen met aan hen gelieerde derden. Dat werd erkend in de beschikking van de Commissie betreffende de groepsrenteboxregeling ([28]), waarin ten aanzien van financieringsactiviteiten met vreemd vermogen werd verklaard dat verbonden ondernemingen in een situatie verkeerden die feitelijk en juridisch niet vergelijkbaar was met die van niet-verbonden ondernemingen. De Commissie had voor het aantonen van selectiviteit dan ook moeten bewijzen dat met FFT een APA was overeengekomen onder voorwaarden die afweken van die welke golden voor andere Luxemburgse groepsentiteiten die financieringsactiviteiten ontplooiden. Volgens de circulaire kwamen evenwel alle ondernemingen van financiële groepen voor APA's in aanmerking. Van selectiviteit was dus geen sprake.

(98) Volgens FFT waren de door de Luxemburgse belastingdienst afgegeven fiscale rulings niet discretionair, daar zij berustten op de beginselen van de circulaire, waarin specifiek werd verwezen naar het zakelijkheidsbeginsel van artikel 9 van het OESO-modelverdrag. De beoordelingsmarge van de Luxemburgse belastingdienst, voor zover daarvan sprake was, werd dus beperkt door de richtsnoeren van de circulaire. Verder was deze beperkte beoordelingsmarge van de belastingdienst inherent aan de toepassing van de OESO-richtlijnen. Dit simpele gegeven kon op zich geen staatssteun impliceren. Daarnaast werd de APA van FFT periodiek onderzocht.

([28]) Beschikking 2009/809/EG van de Commissie van 8 juli 2009 betreffende de regeling inzake de groepsrentebox die Nederland voornemens is ten uitvoer te leggen (C 4/07 (ex N 465/06)) (PB L 288 van 4.11.2009, blz. 26) (hierna "beschikking groepsrentebox" genoemd).

(99) Voorts had de Commissie volgens FFT niet aangetoond dat de toepassing van de TNMM in de APA van FFT afweek van andere fiscale rulings voor ondernemingen die ten opzichte van FFT in een vergelijkbare situatie verkeerden. Volgens FFT bestond er geen twijfel over dat ondernemingen die zich in een vergelijkbare situatie als FFT bevonden, eveneens om een fiscale ruling hadden kunnen verzoeken en hun belastbare winst op basis van de TNMM hadden kunnen bepalen. Daar FFT en vergelijkbare ondernemingen onder dezelfde belastingregeling vielen, was het zinloos vast te stellen of de op FFT toegepaste verrekenprijsmethode al dan niet in overeenstemming was met de OESO-richtlijnen (hetgeen volgens FFT hoe dan ook het geval was).

6.2.3. *Feitelijke situatie van FFT wezenlijk anders dan die waarvan sprake is in de beschikkingen betreffende coördinatiecentra*

(100) Volgens FFT vertoonde het inleidingsbesluit meerdere opmerkelijke verschillen met eerdere beschikkingen waarin de Commissie bezwaar had gemaakt tegen de toepassing van een verrekenprijsmethode (de cost-plusmethode) omdat het naar haar oordeel ging om een fiscale maatregel waaruit een selectief voordeel voortvloeide ([29]). In deze beschikkingen was de regeling enkel beschikbaar voor belastingplichtigen die aan bepaalde eisen voldeden, terwijl de Commissie in het inleidingsbesluit uitsluitend vraagtekens plaatste bij de toepassing van de TNMM (voor het specifiek bepalen van de belastbare winst) in het kader van een APA-procedure die openstond voor alle Luxemburgse belastingplichtigen die financieringsactiviteiten met gelieerde partijen verrichtten.

(101) Verder konden, wat deze beschikkingen betreft, de aan de hand van de cost-plusmethode vastgestelde inkomsten sterk afwijken van de statutaire winst, hetgeen bij FFT niet het geval was. Anders dan in het geval van FFT wijkt de toepassing van de verrekenprijsmethode bij de eerdere beschikkingen duidelijk af van de OESO-richtlijnen. Bovendien bevatten de OESO-richtlijnen geen duidelijke richtsnoeren voor het vaststellen van verrekenprijzen voor bepaalde activiteiten van FFT (zoals financierings- en treasuryactiviteiten).

(102) Tot slot betoogde FFT dat de Commissie evenmin in aanmerking had genomen dat de APA van FFT berustte op een economische studie overeenkomstig de OESO-richtlijnen, waaruit bleek dat de winst niet willekeurig was vastgesteld en dat er geen sprake was van de uitoefening van discretionaire bevoegdheid door de Luxemburgse belastingdienst.

7. **ANTWOORD VAN LUXEMBURG OP DE OPMERKINGEN VAN DERDEN**

(103) Bij brief van 5 januari 2015 heeft Luxemburg aangegeven de opmerkingen van FFT te onderschrijven.

8. **BEOORDELING**

(104) Volgens artikel 107, lid 1, van het Verdrag zijn steunmaatregelen van een lidstaat of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd, die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalsen of dreigen te vervalsen, onverenigbaar met de interne markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt.

(105) Zoals de Unierechter heeft geoordeeld ([30]), moet een maatregel om als steun in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag te worden aangemerkt, bijgevolg aan elk van de volgende voorwaarden voldoen: i) de maatregel is toerekenbaar aan de staat en wordt uit staatsmiddelen bekostigd; ii) met de maatregel wordt de ontvanger ervan een voordeel toegekend; iii) dat voordeel is selectief, en iv) de maatregel houdt een verstoring of mogelijke verstoring van de mededinging in en kan een ongunstig effect hebben op het handelsverkeer tussen de lidstaten.

(106) Voor de toepassing van dit besluit is het met name noodzakelijk dat nader wordt onderzocht of er sprake is van een selectief voordeel.

([29]) Beschikking 2004/77/EG van de Commissie van 24 juni 2003 betreffende de door België ten uitvoer gelegde steunregeling in de vorm van een fiscaal rulingstelsel voor US Foreign Sales Corporations (PB L 23 van 28.1.2004, blz. 14); Beschikking 2003/755/EG van de Commissie van 17 februari 2003 betreffende de steunregeling die door België ten uitvoer is gelegd ten gunste van in België gevestigde coördinatiecentra (PB L 282 van 30.10.2003, blz. 25); Beschikking 2003/501/EG van de Commissie van 16 oktober 2002 betreffende staatssteunregeling C 49/2001 (ex NN 46/2000) — Coördinatiecentra — ten uitvoer gelegd door Luxemburg (PB L 170 van 9.7.2003, blz. 20); Beschikking 2003/755/EG van de Commissie van 17 februari 2003 betreffende de steunregeling die Frankrijk ten uitvoer heeft gelegd ten faveure van hoofdkantoren en logistieke centra (PB L 23 van 28.1.2004, blz. 1); Beschikking 2003/512/EG van de Commissie van 5 september 2002 betreffende staatssteun van Duitsland voor controle- en coördinatiecentra (PB L 177 van 16.7.2003, blz. 17).

([30]) Arrest van het Hof van Justitie van 2 september 2010, Commissie/Deutsche Post, C-399/08 P, ECLI:EU:C:2010:481, punt 39.

(107) Volgens vaste rechtspraak vereist de voorwaarde dat er een selectief voordeel wordt verschaft "dat er wordt nagegaan of de betreffende nationale maatregel binnen het kader van een bepaalde juridische regeling "bepaalde ondernemingen of bepaalde producties" kan begunstigen ten opzichte van andere ondernemingen of productietakken die zich uit het oogpunt van de met die regeling nagestreefde doelstelling in een vergelijkbare feitelijke en juridische situatie bevinden, waardoor zij een verschillende behandeling ondergaan die in wezen als discriminerend kan worden aangemerkt" ([31]).

(108) Meer specifiek heeft het Hof van Justitie een analyse in drie stappen ontwikkeld om na te gaan of een bepaalde fiscale maatregel selectief is ([32]). Ten eerste wordt bepaald welke algemene of normale belastingregeling in de lidstaat van toepassing is. Dit is het "referentiestelsel". Ten tweede wordt bepaald of de betrokken fiscale maatregel een afwijking van dat stelsel vormt, in zoverre dat daarbij onderscheid wordt gemaakt tussen marktdeelnemers die zich, gelet op de aan het stelsel inherente doelstellingen, in een feitelijk en juridisch vergelijkbare situatie bevinden. Indien de maatregel een afwijking van het referentiestelsel vormt, wordt vervolgens in de derde stap van de analyse vastgesteld of die maatregel wordt gerechtvaardigd door de aard of de algemene opzet van het referentiestelsel. Een fiscale maatregel die afwijkt van de toepassing van het referentiestelsel, kan gerechtvaardigd zijn indien de betrokken lidstaat kan aantonen dat die maatregel een rechtstreeks gevolg is van de basis- of hoofdbeginselen van dat belastingstelsel ([33]). Is dat het geval, dan is de fiscale maatregel niet selectief. In deze derde stap ligt de bewijslast bij de lidstaat.

(109) In het arrest Fiat ([34]) heeft het Hof van Justitie verder verduidelijkt hoe het relevante referentiestelsel moet worden vastgesteld. Het Hof heeft aangegeven dat de Commissie bij de vaststelling van het referentiestelsel geen rekening mag houden met parameters en regels die vreemd zijn aan het nationale belastingstelsel. Meer specifiek oordeelde het Hof van Justitie in punt 96 van het arrest Fiat dat "[b]ij het onderzoek of er sprake is van een selectief belastingvoordeel in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag en bij de vaststelling van de belastingdruk die normaliter op een onderneming rust, […] dus geen rekening [kan] worden gehouden met parameters en regels die vreemd zijn aan het betrokken nationale belastingstelsel, tenzij dat belastingstelsel daar uitdrukkelijk naar verwijst".

(110) In het licht van die beginselen heeft het Hof van Justitie in punt 117 van het arrest Fiat ([35]) geconcludeerd dat het eindbesluit in dat geval nietig moest worden verklaard, aangezien de Commissie het recht onjuist had toegepast door het bestaan van een selectief voordeel vast te stellen aan de hand van een referentiekader dat een zakelijkheidsbeginsel omvatte dat niet voortvloeide uit een volledig onderzoek van het relevante nationale belastingrecht.

(111) Op grond van artikel 266 van het Verdrag moet de Commissie derhalve de nodige maatregelen nemen om te voldoen aan het arrest Fiat van het Hof van Justitie.

(112) In dit verband erkent de Commissie dat zij in het inleidingsbesluit haar beoordeling van het criterium van het selectieve voordeel had gebaseerd op de veronderstelling dat het referentiekader een zakelijkheidsbeginsel omvatte. Zij heeft dit beginsel zowel ontleend aan eerdere besluiten van de Commissie ([36]) als aan de rechtspraak van het Hof van Justitie ([37]), uitgelegd in overeenstemming met de OESO-richtlijnen, zoals uiteengezet in de overwegingen 53 tot en met 56 van dit besluit.

([31]) Arrest van het Hof van Justitie van 5 december 2023, Luxemburg e.a./Commissie, gevoegde zaken C-451/21 P en C-454/21 P, ECLI:EU:C:2023:948, punt 106. Zie ook arrest van het Hof van Justitie van 3 maart 2005, Heiser, C-172/03, ECLI:EU:C:2005:130, punt 40.

([32]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 september 2011, Paint Graphos, gevoegde zaken C-78/08–C-80/08, ECLI:EU:C:2009:417, punten 49, 64 en 65. Dit onderzoek in drie stappen van de selectiviteit van een steunmaatregel was bedoeld om de selectiviteit aan het licht te brengen die versluierd is door gunstige fiscale maatregelen waarvan elke onderneming lijkt te kunnen profiteren: zie arrest van het Hof van Justitie van 2 februari 2023, Spanje e.a./Commissie, gevoegde zaken C-649/20 P, C-658/20 P en C-662/20 P, ECLI:EU:C:2023:60, punt 48.

([33]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 september 2011, Paint Graphos, gevoegde zaken C-78/08–C-80/08, ECLI:EU:C:2009:417, punt 65.

([34]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Commissie/Fiat Chrysler Finance Europe, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859.

([35]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Fiat Chrysler Finance Europe en Ierland/Commissie, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859. Zie ook de redenering in de punten 81 tot en met 112 van het arrest.

([36]) Beschikking 2004/77/EG van de Commissie van 24 juni 2003 betreffende de door België ten uitvoer gelegde steunregeling in de vorm van een fiscaal rulingstelsel voor US Foreign Sales Corporations (PB L 23 van 28.1.2004, blz. 14); Beschikking 2003/755/EG van de Commissie van 17 februari 2003 betreffende de steunregeling die door België ten uitvoer is gelegd ten gunste van in België gevestigde coördinatiecentra (PB L 282 van 30.10.2003, blz. 25); Beschikking 2003/501/EG van de Commissie van 16 oktober 2002 betreffende staatssteunregeling C 49/2001 (ex NN 46/2000) — Coördinatiecentra — ten uitvoer gelegd door Luxemburg (PB L 170 van 9.7.2003, blz. 20); Beschikking 2003/755/EG van de Commissie van 17 februari 2003 betreffende de steunregeling die Frankrijk ten uitvoer heeft gelegd ten faveure van hoofdkantoren en logistieke centra (PB L 23 van 28.1.2004, blz. 1); Beschikking 2003/512/EG van de Commissie van 5 september 2002 betreffende staatssteun van Duitsland voor controle- en coördinatiecentra (PB L 177 van 16.7.2003, blz. 17).

([37]) Arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 2006, België en Forum 187/Commissie, gevoegde zaken C-182/03 en C-217/03, ECLI:EU:C:2006:416 (hierna "rechtspraak in de zaak Forum 187").

(113) Bijgevolg waren de in de overwegingen 63 tot en met 80 van het inleidingsbesluit uiteengezette en in bovenstaand punt 4 beschreven vier specifieke twijfels gebaseerd op het bestaan van een autonoom zakelijkheidsbeginsel ([38]). Met andere woorden, de voorlopige conclusie over het staatssteunkarakter van de betwiste fiscale ruling, zoals vastgelegd in het inleidingsbesluit, was gebaseerd op een afwijking of onjuiste toepassing van een zakelijkheidsbeginsel en regels die niet voortvloeiden uit een volledig onderzoek van het Luxemburgse recht.

(114) De Commissie erkent echter dat het Hof van Justitie in het arrest Fiat heeft geoordeeld dat de Commissie, bij de vaststelling van het referentiestelsel, in het eindbesluit niet had aangetoond dat FFT een selectief voordeel had genoten in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag: "de Commissie [heeft] […] een zakelijkheidsbeginsel toegepast dat verschilt van het in het Luxemburgse recht neergelegde beginsel, en heeft […] er zich aldus toe beperkt, dit beginsel vast te stellen zoals het abstract tot uitdrukking komt in het door het algemene Luxemburgse vennootschapsbelastingstelsel nagestreefde doel, en de betrokken ruling te onderzoeken zonder rekening te houden met de wijze waarop dit beginsel in concreto in dit recht is opgenomen, in het bijzonder ten aanzien van geïntegreerde ondernemingen" ([39]). Deze conclusie is ook relevant voor de analyse in het inleidingsbesluit.

(115) Wat de belastingheffing van geïntegreerde ondernemingen betreft, merkte het Hof van Justitie verder op dat het op vennootschappen toepasselijke nationale recht van Luxemburg weliswaar beoogt te komen tot een betrouwbare benadering van de marktprijs — en dat deze doelstelling in het algemeen overeenstemt met die van het zakelijkheidsbeginsel — maar dat dit niet wegneemt dat, bij gebreke van harmonisatie op EU-niveau, de concrete voorwaarden voor de toepassing van dit beginsel in het nationale recht zijn vastgelegd en dat deze nationale regels in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van het referentiekader ([40]). In het inleidingsbesluit verwees de Commissie echter niet naar een zakelijkheidsbeginsel zoals in hoofdzaak is neergelegd in artikel 164, lid 3, WIB.

(116) Het Hof van Justitie merkte tevens op dat uit de rechtspraak in de zaak Forum 187 niet kan worden afgeleid dat het Hof een autonoom zakelijkheidsbeginsel heeft willen ontwikkelen dat, ongeacht of dit beginsel in het nationale recht is opgenomen, toepassing vindt bij het onderzoek van belastingmaatregelen in het kader van de toepassing van artikel 107, lid 1, van het Verdrag ([41]).

(117) Bovendien verklaarde het Hof van Justitie dat, zelfs indien er een internationale consensus over het zakelijkheidsbeginsel bestaat en dat vele nationale belastingdiensten zich bij de uitwerking en de controle van de verrekenprijzen door de OESO-richtlijnen laten leiden, "uitsluitend de nationale bepalingen relevant [zijn] om na te gaan of bepaalde transacties moeten worden getoetst aan het zakelijkheidsbeginsel en, in voorkomend geval, of de verrekenprijzen die de basis vormen voor de belastbare inkomsten van een belastingplichtige en de verdeling ervan onder de betrokken staten al dan niet afwijken van een zakelijke uitkomst" ([42]).

(118) In het licht van die bevindingen en conclusies van het Hof van Justitie in het arrest Fiat moet worden geconcludeerd dat het referentiestelsel zoals gedefinieerd in de overwegingen 59 tot en met 63 van het inleidingsbesluit, dat uitsluitend gebaseerd is op een autonoom zakelijkheidsbeginsel dat voortvloeit uit de besluiten van de Commissie en de rechtspraak in de zaak Forum 187 zoals uitgelegd in de OESO-richtlijnen, niet kan worden beschouwd als een uitgangspunt voor de staatssteunanalyse van het bestaan van een selectief voordeel in de onderhavige zaak. Bovendien werden in het inleidingsbesluit geen twijfels op basis van artikel 164, lid 3, WIB en de circulaire geuit.

(119) Zoals in herinnering gebracht in het arrest Fiat, tast een dergelijke vergissing bij de vaststelling van de krachtens het relevante nationale recht daadwerkelijk toepasselijke regels en dus bij de vaststelling van het referentiestelsel aan de hand waarvan de betrokken fiscale ruling moest worden beoordeeld, in het algemeen noodzakelijkerwijs de gehele redenering betreffende het bestaan van een selectief voordeel aan ([43]).

([38]) Zie arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Fiat Chrysler Finance Europe en Ierland/Commissie, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859, punt 104.

([39]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Fiat Chrysler Finance Europe en Ierland/Commissie, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859, punt 91.

([40]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Fiat Chrysler Finance Europe en Ierland/Commissie, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859, punt 93.

([41]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Fiat Chrysler Finance Europe en Ierland/Commissie, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859, punt 104.

([42]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Fiat Chrysler Finance Europe en Ierland/Commissie, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859, punt 96.

([43]) Arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2022, Fiat Chrysler Finance Europe en Ierland/Commissie, gevoegde zaken C-885/19 P en C-898/19 P, ECLI:EU:C:2022:859, punt 118.

(120) Bijgevolg kan de Commissie noch op grond van de specifieke twijfels in het inleidingsbesluit, noch op grond van de daarin uiteengezette onderliggende redenering betreffende de definitie van het referentiestelsel vaststellen dat Luxemburg bij de betwiste fiscale ruling een selectief voordeel aan FFT heeft toegekend. Bovendien heeft de Commissie in het inleidingsbesluit niet beoordeeld of er bij de betwiste fiscale ruling sprake was van een afwijking in het licht van een ander referentiestelsel en heeft zij evenmin twijfels geuit over het bestaan van steun op andere gronden in verband met de aanwezigheid van een selectief voordeel.

(121) In het onderhavige besluit moet de Commissie derhalve de twijfels wegnemen die in het inleidingsbesluit zijn geuit over het bestaan van een selectief voordeel. Aangezien de criteria op grond waarvan kan worden vastgesteld of er sprake is van staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag, cumulatief zijn, is het niet nodig de overige criteria van dat artikel te onderzoeken.

9. **CONCLUSIE**

(122) In het licht van het voorgaande concludeert de Commissie dat de door Luxemburg ten gunste van FFT afgegeven betwiste fiscale ruling geen staatssteun vormt in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag,

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

De betwiste fiscale ruling van 3 september 2012 van het Groothertogdom Luxemburg ten gunste van FFT vormt geen staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Artikel 2

Dit besluit is gericht tot het Groothertogdom Luxemburg.

Gedaan te Brussel, 28 november 2024.

Voor de Commissie
Margrethe VESTAGER
Uitvoerend vicevoorzitter